

Mauthausen

Myslím si, že mnozí z nás si ani neuvědomili historii míst, na kterých jsme kráčeli. Zvenku to vypadalo velmi udržovaně a depresivně. Připomínalo mi to spíš nějaký hrad nebo stavbu, kam jezdí na stáž naši političtí kamarádi. Když jsem kráčela po hrobech našich předků, kteří se obětovali pro nás, dnešní lidi, kteří stejně nikdy vděční nebudou, zmocnil se mě deprimující pocit toho, že není fér, v jakých podmínkách a za jakou cenu byli usmrceni.

Většinu lidí tato historická událost vůbec nezajímá, upřímně ani mě to nic neříkalo den před tím, než jsem kráčela místnostmi připomínající můj pokoj, na který si mimochodem stále stěžuji, že je malý. Když jsem se pak dozvěděla, že do této malé místnosti se muselo namáčknout tisíc lidí, jen jsem nechápavě zírala a nemohla tomu uvěřit. Jak je vůbec možné, že tohle někdo dopustil, a dokonce to někomu způsobovalo potěšení, koukat se na umírající lidi? Kdyby alespoň měli možnost umřít nějakým důstojným způsobem, ale takhle?

Mohla bych se také pozastavit nad tím, jaký je počet mrtvých za 2. světové války. Myslím si, že nikdo by se nepozastavil nad rozdílem mezi sto nebo sto padesáti utunulými. Ovšem když nad tím přemýšlím, záleží mi na pár lidech. Tohle číslo se pohybuje v řádech pár lidí, které znám a rozhodně nechci, aby se jim něco stalo. Například můj přítel. Nedokážu si představit, že by umřel a asi by to pro mě bylo nepřípustné. Ti lidé, o kterých se tu bavíme, měli také rodinu, děti, manželku, rodiče, přátele, kteří strádali a asi to je ten důvod, proč mě zaráží reakce některých lidí, kteří mě velmi iritují svými poznámkami, kde poukazují na to, že si mysleli, že počet mrtvých například v tom Mauthausenu byl větší. To snad nestačí tisíce mrtvých?

Monika Hojdarová